

MORGAN ELIZABETH

PASSION
VALOGATÁS

Egy közös turné, szigorú szabályok, tűtött vonzalom...

Ki gondolta volna, hogy eredményes lesz, ha tequilától mámorosan úgy döntesz, hogy benevezel egy rangos szépségversenyre? Márpedig pontosan ez történt Avával, bár ő csak a barátnői induló vállalkozását szerette volna népszerűsíteni. Egy pillanatig sem gondolta, hogy túljut az első selejtezőn, nemhogy meg is nyeri a versenyt. De most itt van, koronával a fején, és előtte áll a három hónapos sajtóturné, ami alatt bejárja az Államok területét. Mindez nem jelenthet problémát a kalandvágyó lány számára, de ott van a szerződés erkölcsi záradéka, no meg a szexi, ám mogorva sofőr-testőr, akit azért osztottak be mellé, hogy kordában tartsa.

Jaime, aki rendszerint egy világhírű rockzenekar biztonsági embere, örömmel veszi, hogy új megbízást kap. Az öröme azonban egészen addig tart, amíg meg nem tudja, hogy egy gyönyörű, de mindig bosszantó szépségkirálynőt kell kísérgetnie, aki több okból is az idegeire megy. Amikor kiderül, hogy Ava folyamatosan a határokat feszegeti, és flörtölget vele, rájön, hogy cseppet sem könnyű feladatra vállalkozott. Most már csak az a kérdés, hogy képes lesz-e kibírni az elkövetkező kilencven napot úgy, hogy ne érjen hozzá Avához, akit sehogy sem sikerül kivenni a fejéből...

PASSION
VALOGATÁS

credit: Madison Lee

Morgan Elizabeth

bestsellerszerző történeteiben jelentős szerepet kap a bosszúvágó nosztalgikus motívumokkal teletűzdelve, miközben a meghitt pillanatok elbűvölik az olvasót. Olyan mesterien ír, hogy alig várjuk a folytatásokat. A Jersey-ből származó Morgan férjével, két fiával és a lányával él. Amikor éppen nem ír, jegeskávét kortyol, barbecue-s csipszet nassolgat, vagy elmélyülten hallgatja a legújabb romantikus hangoskönyvet.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.authormorganelizabeth.com

www.facebook.hu/PassionValogatás

www.facebook.hu/DreamKönyvek

„Ismered az érzést, amikor találsz egy könyvet, amiről csak annyit mondasz: igen, ezért vagyok olvasó? Ez a regény a lehető legtökéletesebb romantikus vígjáték, amivel eddig találkoztam. Egy testőr és egy szépségkirálynő története, akik együtt indulnak életük diadalútjára. Nevettem, visítottam, sírtam, nemcsak a szereplőkbe szerettem bele azonnal, hanem Morgan stílusába is.” *Goodreads*

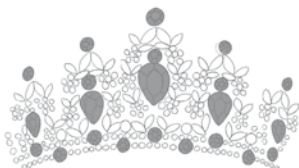
„Döntöttél már úgy, hogy megpróbálsz valamit csak azért, hogy láthasd, képes vagy-e rá? Nos, amikor Ava elhatározza, hogy eléri a célját, tényleg mindent belead. Ebben az esetben megnyeri a Miss Americana címet. Ez egy kedves, romantikus komédia, fantasztikus, jól megírt karakterekkel. Jaime, a testőr, több mint szexi, és nagyszerűen végzi a munkáját. Garantáltan élvezni fogod ezt a sztorit!” *Barnes & Noble*

„Morgan Elizabeth lenyűgöző történetet alkotott meg ezeknek a karaktereknek. Bírtam, hogy Avát ennyire humorosnak és szerethetőnek ábrázolta. Ez tényleg olyan eset, amikor nem szabad a külső alapján ítélni: mert valóban, rózsaszín és cucci, de Ava Bordeaux-val bizony számolni kell. Végtelenül hálás vagyok Jaime-ért is, aki konkrétan a tökéletes könyves pasi. Na, és a pikáns jelenetek! Odáig vagyok!” *Amazon*

PASSION
VALOGATÁS

MORGAN ELIZABETH

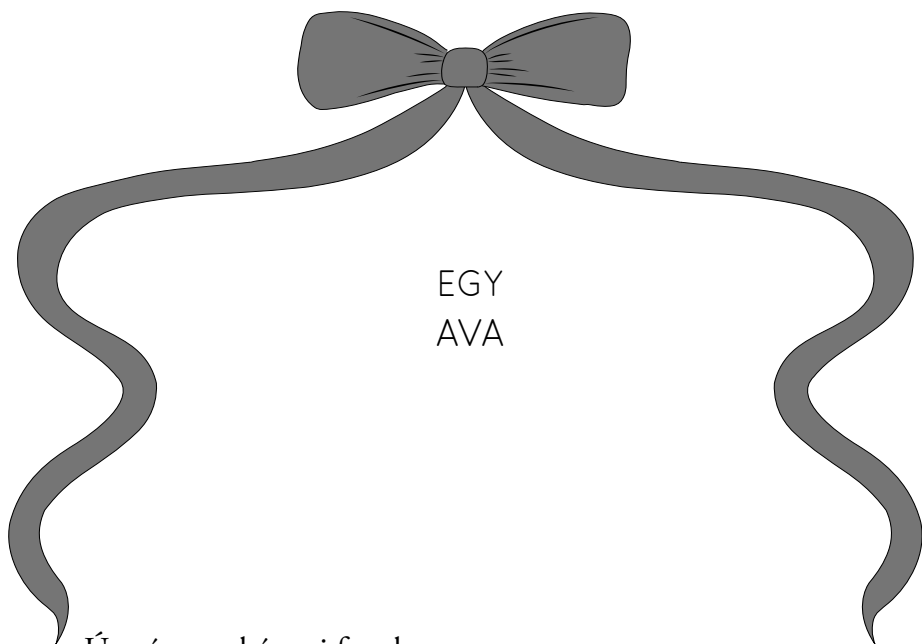

PASSENGER *princess*

— részlet —

PASSION
VALOGATÁS

EGY AVA

Úgy érzem, hányini fogok.

Másra sem tudok gondolni, mint erre, miközben a legjobb barátnőm által varrott, egy kisgyermek súlyával felérő ruhában álldogálok a vakító fények alatt, úgy egy centiméter vastag sminkben, a magas sarkú cipő viselésétől zsibbadó lábbal, a hajamra pedig szinte egy teljes flakonnyi lakkot ráfújtak.

Hányini fogok, és ennél viccesebb dolog *régóta* nem történt velem.

– A negyedik helyezett... Miss Oklahoma!

Kristie McGee kedves, de az interjú során csak hebegett-habogott, és az alapján, amit a lányok az öltözőben meséltek, ez felér egy halálos ítélettel. Mesterkéltlen mosolyog, rendületlenül, miközben egyenesen a kamerába néz, mielőtt kialszik a lámpája, és már csak három nő marad a színpadon a reflektorok fényében.

A kezem gépiesen mozog, kicsiket tapsolok. Ez az egyetlen szalonképes tapsolási forma ezen a színpadon. Kis mozdulatok, szinte észrevétlenek, és nem is adnak igazán hangot. Mint minden más ezen a színpadon, ez is csak a show ked-

véért történik. Azért hogy lássák, *mennyire sportszerűen versenyzünk*.

És bár az elmúlt négy hónapban sokféleképpen próbáltak beállítani – dicsérték az első fecskéként, és megaláztak, mint valami szégyentelen perszónát, aki rossz fényt vet a szépségversenyek szentnek tűnő világára –, de azt senki sem mondhatja, hogy nem viselkedem sportszerűen.

Levegőt is csak óvatosan veszek, nehogy szétrepedjen rajtam a ruha, amit Harper a szó szoros értelmében véve rám varrt, és hogy ne látszódjon az arcomon, mennyire ideges vagyok. Legalább három kamera vesz különböző pontokból minden versenyzőt, és az arcomról leolvasható legkisebb változás is alkalmat adhat arra, hogy kielemezzék, és külön klipet vagy mémet készítsenek belőle.

Mi lehet rosszabb annál, mint nem megnyerni a Miss Americana címet?

Mémmé válni és elveszíteni a Miss Americana-koronát.

Úgyhogy meg se moccanok, a számat széles és merev mosolyra húzom.

– A harmadik helyezett...

A harmadik hely nem is olyan rossz – még ezzel is jár pénzdíj, ha nem is olyan nagy összeg, mint a második vagy az első helyezésért, és utána nem számíthatsz ugyanolyan jó szponzori lehetőségekre. És nem utazol országos turnéra sem.

– Miss New York!

Némi csalódottságot mutatok, amelyet hagyok átvillanni az arcomon, ami valószínűleg bosszantani fog valakit. Mi újdonság lehetne ebben, hiszen *minden* egyes lépésem, amit a Miss Americana Szépségversenyen megtettem ez idáig, elmentés volt a szokásrenddel? De mivel nyílt titok, hogy Lily és én barátnők vagyunk, úgy érzem, megérdemli, hogy valamennyire jelét adjam az érzéseimnek.

Bevallom, meglepetésként ért, hogy sikerült barátnőket szereznem ebben a közegben. A lelkem mélyén azt hittem, hogy ezek a lányok itt mind haragudni fognak rám – az idió-

ta amatőrre, aki valamilyen úton-módon beverekedte magát a nagyágyúk közé, a csajra, aki csak azért csatlakozott ehhez a mezőnyhöz, hogy üzleti lehetőségeket szerezzen a barátainak. És igen, vannak páran, akik pontosan így viszonyulnak hozzám, de jócskán felülmúlja a számukat azoké, akiket most már igazi barátnak tekinthetek.

Lily is közéjük tartozik, és az, hogy csak harmadik lett, szomorúsággal tölt el. Ha én dönthetném el, ki győzzön le ebben a versenyben, akkor ő lenne az. Bárcsak megölelhetném, és elmondhatnám neki, fantasztikus volt, és később együtt kirúgunk a hámból, leisszuk magunkat, és pletykálkodunk. Ehelyett a színpad közepére siklok (a szépségkirálynők ugyanis nem egyszerűen csak sétálnak), megfogom Anne kezét, és szélesen rámosolygok.

Ez egy műmosoly persze, mert ő a legrosszabb fajtából való – az a szépségkirálynő, aki maga a két lábon járó közhely. Zárt ajtók mögött ugyanis mindenki arrogáns és mogorva, de a közönség elé lépve mindig csillog-villog és tökéletes a kiállása.

A kérdésekre adott válaszai mindig a versenytársakról, a csapatszellemről és egymás önzetlen buzdításáról szólnak, de amint kikapcsolják a kamerákat, aljas megjegyzéseket tesz mások súlyára, vagy kritizálja, hogy mit viselnek a többiek.

– Toxikus.

Ő az egyik oka annak, hogy komolyan vettem az indulást ezen a szépségversenyen.

Amikor valahogyan sikerült átvergődni az előválogatásokon, hogy aztán Miss Americana New Jersey-vé léphessek elő, aminek köszönhetően bekerültem az országos Miss Americana Szépségverseny mezőnyébe, valójában nem volt más célom, mint jól érezni magam. Egy újabb örült nagy kalandnak tekintettem, amiről egyszer majd mesélhetek az unokáimnak, és egy lehetőségnek arra is, hogy népszerűsítsem a barátnőim vállalkozásait.

Egészen az első közös sajtótájékoztatónkig így gondolkodtam erről, ahol bemutatták az év hivatalos Miss Americana-versenyzőit, és Anne a lehető legmegvetőbb pillantását küldte felém.

– Mégis csak furcsa, hogy manapság már *bárkit* engednek indulni ezen a versenyen.

Nos, ha van valami, amit tudnotok kell rólam, az az, hogy imádom az olyan helyzeteket, amikor bebizonyíthatom valakinek, mekkorát téved. Azért az *egyetlen pillanatért* dolgoztam kőkeményen, és a beszavazásom és a verseny között eltelt három hónapban mindent megtanultam, amit csak lehetett erről az iparágról – arról, hogy mit kell tennem azért, hogy legyőzzem. Nem érdekelt a helyezésem, hogy ő lesz-e az utolsó, én pedig utolsó előtti, csak egyet akartam: diadalmaskodni felette.

A rivalizálás persze kölcsönös volt. Attól a pillanattól kezdve Anne mindent elkövetett, ami csak módjában állt, hogy hiteltelenítsen. Nyilvánosan aljasul és gonosz szándékkal, rosszindulatúan beszélt rólam, a kulisszák mögött pedig egyszerűen *levegőnek* nézett: úgy viselkedett, mintha láthatatlan lennék, aki arra is méltatlan, hogy rátaposson a lábára.

Most azonban élénken és reményteljesen csillog a szeme, és széles mosolyt villant felém, mintha rég elveszett testvérek lennénk, és ezt tükrözi az én arckifejezésem is.

Nos, ez az, amit elvárnak tőlünk, és ezt szerződésben is vállaltuk. Ha van valami, amit a Miss Americana Szépségverseny tiszteletben tart, az a hagyomány, úgyhogy mindannyiunknak alá kellett írnia egy közel kilométer hosszú megállapodást, amelyben jogi lépésekkel fenyegetnek, ha szerződést szegünk.

A versenyszabályok és irányelvek kiterjednek arra, hogyan kezeljünk kényes témákat (a figyelemeltereléstől az ignorálásig), egészen annak vállalásáig, hogy az aktuális Miss Americana regnálása idejére mindvégig szingli marad, hiszen nyilvánvaló, hogy megcsúnyul az emberek szemében az a szépségkirálynő, aki randevúzik valakivel, vagy, ne adj' isten, *házas*.

– A második helyezett pedig... – konferálja fel Regina, kezében egy vaskos fehér borítékkal.

A tavalyi Miss Americana széles mosollyal áll mellette, és egy már-már nevetségesen nagy koronát tart a kezében, amelyet ő fog a mostani első helyezett fejére tenni.

Ezen a ponton meg kell jegyeznem, hogy Regina Miller is utál engem.

Nem úgy, mint Anne, aki már az elejétől fogva. Nem, szerintem ő úgy gondolta, hogy én egy szórakoztató módja leszek a sajtó figyelmének felkeltésére, a „normális” lány, akit úgy reklámozhatnak, hogy *Lám csak, még belöletek is lehet Miss Americana!* Én újdonságot jelentettem ebben a mezőnyben, egy zöldfülű amatőr kezdőként, akire jó volt ugyan rá nézni, de nyeresre sohasem lehet esélyes.

Egészen addig így volt, amíg a közönség meg nem kedvelt.

A verseny döntőbe jutó tíz helyezettje pontjainak legnagyobb részét a közönségszavazatok teszik ki, ami a teljes pontszámnak több mint egyharmadát adja. A legtöbb szavazatot elnyerő versenyző megkapja a maximális harmincöt pontot, a második helyezett huszonötöt, és így tovább. Amikor a közösségi média és a hírmédia tudomást szerzett rólam, az *üdítően hiteles* versenyzőről (ez az ő kifejezésük, nem az enyém), egyre több ember kezdett érdeklődni a verseny iránt, amelynek népszerűsége a 2000-es évek eleje óta folyamatosan csökkent. Egy újságcikk szerint ennek a versenynek a reklámköltségei elérték a Super Bowlét.

Annak ellenére tehát, hogy Reginának meggyőződése volt, hogy szégyent hozok a szépségversenyre, és szembemegyek annak évtizedes hagyományaival, valójában felkeltettem az érdeklődést a hanyatló szépségipar iránt, így kénytelen volt kedves lenni hozzám.

Ha kelleni is.

Regina ekkor széles mosollyal feltöri a boríték arany viaszpecsétjét, kihúzza belőle a díszes kártyát, és elolvassa a papíron szereplő nevet.

És egy pillanatra látom az őszinte reakcióját.

A szépségversenyeken maszkként viselt, jól begyakorolt arckifejezésén mintha egy hajszáltrepedés keletkezett volna, amely felfedi az igazságot: csalódott és dühös az eredmény miatt.

Összeszorul a gyomrom.

Aztán szinte ugyanolyan gyorsan el is tűnik az arcáról, ahogyan átsuhant rajta, ő pedig a kamerához fordul, széles mosolyra húzza a száját, és bejelenti:

– Miss Utah!

Ezúttal meg sem próbálom elrejtetni a megrökönyödésemet, hagyom leesni az államot a csodálkozástól.

Anne arcáról lehervad a mosoly, és egyértelműen leolvasom a szájáról, hogy kiszalad rajta egy „mi a franc...”, de most nem tudok erre koncentrálni, inkább elraktározom a látványát az emlékezetemben, hogy később előhívjam, amikor szükségét érzem egy jóízű nevetésnek.

Mert ha Miss Utah lett a második, az azt jelenti, hogy...

– A Miss Americana Szépségverseny győztese pedig: Ava Bordeaux!

Nem a színjáték része, hogy remeg a kezem, amelyet Miss Utah tart. Inkább elviselhetetlenül valóságos, amikor arcul csap a valóság: életem legőrültebb kalandja vár rám. Utazni fogok, felfedezni a világot, és rengeteg csodálatos emberrel találkozom majd, és mindezt azért, mert vállaltam a kockázatot, és azt akartam, hogy sikeressé váljanak a legjobb barátaim.

A testem automatikus üzemmódba kapcsol, amikor kissé meghajolok valaki előtt – képtelen vagyok elég hosszú ideig koncentrálni ahhoz, hogy lássam, ki az –, hogy a nyakamba akasszák a csillogó szalagot, miközben a tavalyi Miss Americana a fejemre helyezi a koronát, és a rendezvény egy másik asszisztense egy csokor virágot nyújt át nekem.

Kutatok az emlékezetemben, hogy mit is kell most tennem, és hogyan viselkedjek, és lázasan próbálom kitalálni,

hogyan akadályozzam meg, hogy felülkerekedjen bennem az imposztorszindróma. Ez nem szerepelt a terveim között. Amikor a versenyre összpontosítottam, egy pillanatig sem gondoltam volna, hogy *valóban* megnyerhetem.

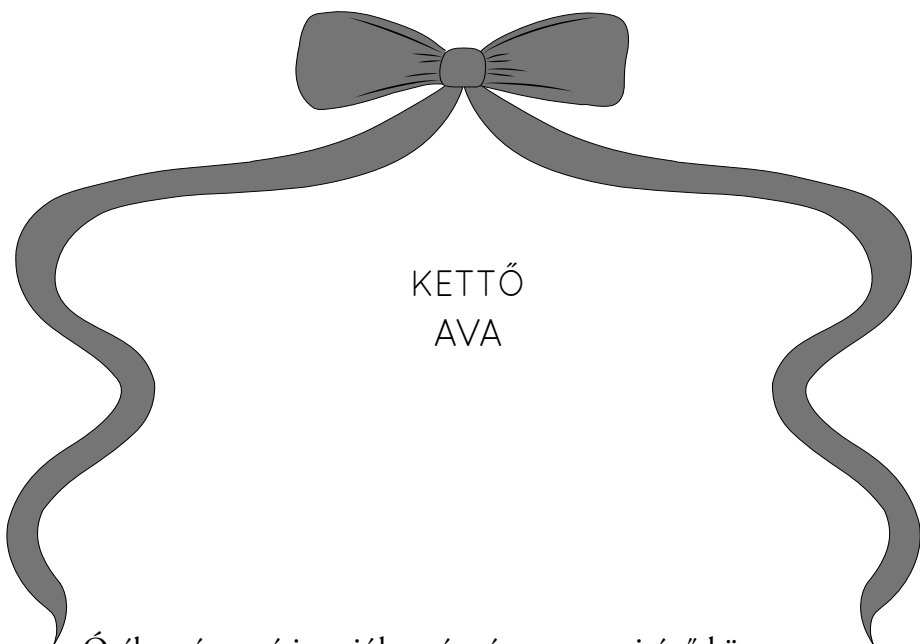
A pánik egyre inkább eluralkodik rajtam, mert eszembe jut: *mit is keresek én itt?* Hogyan keveredhettem ide? És hogyan mondjam el nekik, hogy óriási hibát követtek el? Nem tudom...

De ekkor a legjobb barátnőim, akik az első sorban ülnek, magukra vonják a figyelmet fanatikus lelkesedésükkel. Jules sírva fakad, Harper pedig fel-le ugrál izgalmában.

És eszembe jut, amit az elmúlt három hónapban mindig is mondtam: inspirálom a véletlenszerűen hozzám csapódott követőimet, és én ezt arra használom fel, hogy bátorítsam a nőket és a lányokat, hogy higgyenek magukban, merjenek kockázatot vállalni, és minden áldott nap tegyenek meg olyasvalamit, amit korábban még nem mertek.

Vállat hátra, ki a mellet, csajok!

Nagyszerű dolgokra születtetek.

KETTŐ AVA

Órákon át tartó interjúk, egészséges mennyiségű könnycseppek elhullatása és egy gyors átöltözést követően egy exkluzív klubban találom magam Atlantic Cityben, ahol a barátnőimmel és egy csomó idegennel ünnepelem a győzelmemet, minden idők legnagyobb koronájával a fejemben. (A vállszalagból már kibújtam, mert egy kissé túlzásnak érzem, de ezt a koronát nagyon is *megérdemeltem*, és nem fogok hazudni: igenis *jól áll* nekem.)

Csütörtökön lesz az első hivatalos esemény, amelyen a Miss Americana címet fogom viselni, és akkor bizony el kell kezdenem az ő szabályaik szerint játszani, hogy a tökéletes szépségkirálynő szerepét alakíthassam, miközben életem nagy utazására indulok.

Na, de ma este? Ma este ünneplünk.

Ez pedig azt jelenti, hogy nem kicsit vagyok szalonspicces, már fáj a lábam a sok táncból, és úgy érzem, felértem a világ tetejére.

– Hallottad, hogy az Atlas Oaks is itt van? – kérdezi Jules túlkiabálva a dübörgő basszust, miközben vizet kortyolunk szünetet tartva a táncban.

– Micsoda?! – kiált fel Harper, és felpattan a székéről.
Jules bólint, állával a VIP-szekció felé bök.

– Az Atlas Oaks? A zenekar, akikért Jeremy rajong? Itt vannak?

– Nem lehet igaz! Mondtam neki, hogy el kellene jönnie

– mondja Harper, és előveszi a telefonját, hogy sms-t írjon a seggfej pasijának.

– Hátha elintézhetjük, hogy dumálhassanak pár szót! – mondom, túlkiabálva a zenét. Megfogom a kezét, felállok, és elindulok a kötélkordon felé.

– Ez nem...

Megrázom a fejemet a rám jellemző mosolyommal az arcomon, ami azt üzeni: *Ava kitervelt valamit!*

– Nem, megcsináljuk! Egy gimnáziumba jártam Stella Greene-nel. Néhány évfolyammal felettem végzett ugyan, de ez egy kisváros, és velem együtt ő is tagja volt a pomponlány-csapatnak. Lefogadom, hogy legalább egy közös fotót összehoz neked a bandával.

Harperre pillantok, de vonakodni látszik.

– Azt majd elküldheted Jeremynek, vagy az orra alá dörögheted.

Harperről Julesra vándorol a tekintetem, mindketten a szemünket forgatjuk. Harper a világ legelviselhetetlenebb seggfejével jár, és azt gondolnám, mindent utál benne, ha nem tudnám, hogy nem így van (és őszintén szólva, az érem másik oldalát nem ismerem, csak azt tudom, amit Harper mesél el nekünk). De ezenkívül a pasija megszállott rajongója az Atlas Oaks zenekarnak, ami meglepő ahhoz képest, hogy egy karaktert nélkülöző ember hírében áll.

– Ava... – fog bele Harper kimerülten.

Megadóan felemelem a kezemet.

– Csak azt mondom, hogy nem akart eljönni ma este, mert egy lúzer... – kezdem, de félbeszakít egy sóhajtással.

– Korán kell kelnie...

– Igen, igen, igen, és annyira fontos dolga van, hogy azt vasárnap reggel kell elintéznie. Értem.

A szememet forgatom, de folytatom:

– Mi viszont most találkozhatunk a kedvenc zenekarával, és megmutathatjuk neki, hogy milyen hülye, amiért még mindig azt hiszi, túl jó pasas ahhoz, hogy együtt bulizzon Juleszal és velem.

– Ő nem...

– Lehet, hogy kérhetsz tőlük autogramot is – érvelek, mert most már kifejezetten tetszik ez az ötlet, és tudom, hogy ez lehet az egyetlen esélyem arra, hogy rábeszéljem. – Kérd meg őket, hogy írjanak alá egy szalvétát vagy valamit, és aztán add oda neki!

– Annak nagyon örülne – mondja a száját harapdálva, kisé kevésbé bizonytalanul, és most már hagyja, hogy a kívánt irányba tereljem.

– Szuper, akkor menjünk! – mondom.

Megfogom az italomat, és elindulok a VIP-részleg felé.

– Ava, ne! Ava, én... – kiáltja Harper, de a nyomomba szegődik, én pedig elszántan haladok előre.

Jules mosolyogva és a fejét rázva követ minket, pontosan tudja, ha egyszer valamit a fejembe veszek, semmi sem állíthat meg.

A VIP-részleg lépcsőjének alján egy szálfatermetű férfi elé érve előveszem a legszebb mosolyomat (amit most már szépségverseny-győztes mosolynak nevezhetek), majd megszólítom:

– Üdv, elnézést a zavarásért! A barátom itt...

– Nem – mondja határozottan, vaskos karját összefonja mellkasán. Napszemüveget visel, annak ellenére, hogy egy sötét éjszakai klubban vagyunk, és fülhallgató is van a fülében, mintha legalábbis az elnököt őrizné, nem pedig egy rockbandát.

– Hogy mondta?

– Nem – mondja ugyanolyan tárgyilagosan.

Még szélesebben mosolygok, és ingatom a fejem.

– Sajnálom, de még nem hagyott bemutatkozni. Én...

– kezdem, de ő a fejem felett elbeszélve megint félbeszakít, mintha méltatlan lennék arra, hogy szóba álljon velem.

– Nem érdekel, ki vagy, akkor sem mehetsz be oda.

– Én csak...

– Nem érdekel.

Belátom, hogy ez a fickó a legrosszabb fajtából való. Biztosra veszem, sokan próbálnak átjutni a kordonon vadnál vadabb ürügyekkel, de nekem még azt sem engedte, hogy elmondjam, ki vagyok, nemhogy megpróbálta volna kideríteni, valóban ismerem-e a zenekar tagjait.

Csípőre teszem a kezemet, és teszek egy lépést felé, majd felnézek rá. Csak most veszem észre, milyen magas – olyan száznyolcvanöt vagy akár százkilencven centi is lehet –, főleg hozzám képest, aki mindössze százhetven lehet a magassarkújában. *És milyen jóképű is!* Az a fajta jóvágású pasas, aki pontosan tudja magáról, hogy vonzó, de nem foglalkozik ezzel.

Rövidre nyírt barna haja van, és mindkét fülében egy-egy kis gyémánt fülbevalót visel, ami némi erőfeszítésről árulkodik, ugyanakkor teljesen természetesnek hat. Markáns az állkapcsa, az állát borosta árnyékolja. Érzékien duzzadt, rózsaszín ajkait látva máris *tudni* vélem, mi mindent művelhetne velem. Csakhogy pocsék a hozzáállása.

– Tudod, még az is lehet, hogy én egy nagyon fontos ember vagyok, te meg csak úgy félretolsz az útból.

– Nem vagy az – állapítja meg, tartva magát nyers és udvariatlan modorához.

A szemem tágra nyílik, a szám tátva marad a megrökönyödéstől.

– *Elnézést...*?

Harper megérinti a hátamat, és dűnnyög valamit arról, hogy inkább tűnjünk el innen, de még fel sem fogom a szavait, mert a tagbaszakadt fickó ismét megszólal.

– Ebben a világban, mármint *az én* világomban, te nem számítász fontosnak. Sajnálom, hercegnő, de tucatszámra akadnak dögös testű, koronát viselő szőke lányok, akik a születésnapjukat ünneplik.

A tekintetét egy pillanatra elkapja a tömegről, és rám szegezi. Utálok bevallani, de tény, hogy a szeme hihetetlenül vonzó, miközben végigpillant rajtam.

– Semmi különleges.

Továbbra is tátott szájjal bámulom, és már épp vissza akarok vágni neki, de Harper elkapja a kezemet, hogy megállítson.

– Gyere, kislány! Menjünk innen! – mondja. Azzal belém karol, és már húz is magával. – Nem érdemes!

– Seggfej! – szitkozódok, és intek a férfi felé, most már elszántan, hogy nem fogok meghátrálni.

– Az a dolgom, hogy távol tartsam ettől a szektortól azokat a vendégeket, akik nem kaptak meghívót. Mindössze a munkámat végzem – érvel, továbbra is szemernyi bocsánatkérés nélkül.

– Az is a munkakörödhöz tartozik, hogy tucatáruként kezelj?

Nincs lehetősége a válaszadásra, mert abban a pillanatban, hogy kinyitja a száját, valaki félbeszakít minket.

– Ava! – hallatszik egy hang a tagbaszakadt fickó háta mögül, és amikor felnézek a lépcsősorra, egy ismerős, mosolygós arcot látok.

– Ava Bordeaux! Te vagy az?

Stella Hart, azaz most már Stella Greene, lefelé lépdel a lépcsőn. A férfi pedig félreáll az útjából, amikor a nő felém nyújtja a karját.

– Stella! Igen, én vagyok!

Magamhoz ölelem, és a válla felett dühös pillantást küldök a testőrnek, aki azonban nem zavartatja magát, és ismét a tömeget pásztázza.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezi Stella, miközben végigpásztáz.

– Ünnepelek! – felelem, és a koronára mutatok.

– Ó, istenem, igaz is, hallottam a hírt! Gratulálok! Oké, fel kell jönnöd hozzánk!

A nagydarab fickó felé fordul, és megveregeti a vállát.

– Őket beengedheted.

Aztán megfogja a kezem, és magával húz felfelé, majd Julest és Harpert is feljebb segíti pár lépcsőfokkal. Utána bevezet minket egy kis helyiségbe, ahol a jelenlévők alacsony kanapéken ülnek, és ekkor felénk fordul.

– Srácok, ő itt Ava Bordeaux. Pár évvel alattam járt az Ashford High-ba, de egy ideig együtt voltunk a pomponlánycsapatban.

Az egyik férfi feláll, felismerem benne Stella férjét, Riggins Greene-t.

– Még most sem tudom elhinni rólad, hogy pomponlány voltál – szólal meg Reed, a göndör, barna hajú, kedves mosolyú gitáros.

– Ő nyerte meg a Miss Americana Szépségversenyt – tájékoztatja Stella Rigginst, mire ő átöleli a derekát, és magához húzza, mintha képtelen lenne elviselni, hogy hosszabb időre karnyújtásnyi távolságon túlra kerüljön tőle.

– Hű, nem mondom! – álmélkodik, de látom, hogy csak azért, mert ez a feleségének annyira imponál.

– Igen, de igazából csak azért jöttünk, hogy köszönjünk Stellának, mert Harper barátja egy unalmas lúzer, és nem akart együtt ünnepelni velünk.

Stella fintorog, én pedig a szememet forgatva bólintok, jelezve, hogy én is pontosan így érzek Jeremyvel kapcsolatban.

– De ti vagytok a kedvenc zenekara, és arra gondoltam, vicces lenne elküldeni neki egy közös képet veletek.

– Ó, de gonosz! – mondja Stella nevetve. – Jó, persze! Srácok, fotó! – kiáltja, integetve a fiúk felé.

Félig-meddig arra számítok, hogy mindannyian dühösen fognak nézni rám, és elküldenek a francba, mivel elmélyülten beszélgették, mielőtt feljöttünk ide, és megzavartuk őket.

Ehelyett azonnal eleget tesznek a kérésének, és felállnak, míg én odaadom a telefonomat az egyik pincérnek, hogy lőjön egy fotót.

Stella Greene karizmatikus nő, úgyhogy nem is kellene meglepődnöm ezen. A fotó elkészül, és visszakapom a telefonomat.

– Istenem, ez tökéletes lett! – mondom lelkesen, miközben szemügyre veszem a fényképet, amelyen Harper középen áll, Wes, Reed és Jules az egyik oldalon, Riggins, Beckett és én a másikon. Jeremy most biztosan összepisili magát. – Srácok, feldobtátok az estémet!

– Szívesen, máskor is. Mindannyian imádjuk az ilyen édes bosszút – mondja Wes mosolyogva, és rám kacsint.

– Te vagy az én emberem – mondom kedvenc pimasz mosolyomat elővéve, majd visszafordulok Stella felé. – Komolyan, csak be akartunk ugrani és köszönni. Ez már így is sokkal több, mint amire számítottunk, és nem szeretnénk tovább zavarni. Örülök, hogy találkoztunk!

– Ó, dehogy zavartok! Kérlek, maradjatok! Annyira unatkozom itt a fiúkkal.

– Hé! – szólal meg Riggins a háta mögött.

Stella hátrapillant, és felhúzza a szemöldökét.

– Csak ennyit vagyok képes elviselni belőlük. Néha szükségem van egy kis csajos dumcsizásra.

– Ó, ezt ismerem! – helyeselek, bár ez távolról sem igaz. Évek óta nincs rendes pasim, nemhogy olyan, akinek a barátaival olyan gyakran lóghatnék együtt, hogy megunjam őket.

Én választottam a szingliséget: a végtelenségig randizgatok pasasokkal egy-két alkalom erejéig, mielőtt kimondom, hogy nem hozzám valók. Van, hogy néhány hétig együtt járok egy sráccal, de sohasem fordul komolyra a dolog.

Az élet túlságosan is rövid ahhoz, hogy sok időt töltssek el valakivel, aki valójában nem is érdekel.

A barátnőimhez fordulok, és megkérdezem, maradjunk-e még, vagy inkább távozzunk. Jules Harperre pillant, majd

bólint, és leül. Aztán hivatalosan is bemutatom őket egymásnak.

Egy ideig beszélgetünk, majd tánccal, italozással és nevetéssel folytatódik az este. Ahogy közeledik a rendezvény vége, Stella érdeklődve rám néz.

– Szóval, ismered már Jaime-t? – kérdezi, és kissé meglöki a vállamat.

– Kicsodát?

– Jaime-t. Ismered már őt korábbról? Folyton ide pillantgat.

Az állával a VIP-szekció bejárata felé mutat, és amikor odafordulok, csak egyvalakit látok: a tagbaszakadt biztonsági őrt. Hangosan felnevetek, és megrázom a fejem.

– Nem, dehogy! Azt hitte, valami örült rajongó vagyok, és tiszta szívből rühell engem.

– Dehogy rühell! – tiltakozik Stella, és előbb rám, majd Jaime-re néz. – Folyamatosan hátrapillantgat, és lopva figyel téged.

– Biztosan csak a munkáját végzi, hogy gondoskodjon a biztonságokról.

Stella azonban megrázza a fejét, de nem válaszol. Wes odalép hozzá, két kezét a vállára teszi, és megáll mögötte.

– Arról beszélgetünk, hogy a mi nagy Jaime-ünk be van indulva a hercegnőre?

– A királynőre, egészen pontosan – mondom egy kacsintás kíséretében, és megigazítom a koronámat. – És ő ki nem állhat engem.

– Jaime senkire sem néz rá kétszer. Teljesen odáig van érted.

Wes hátrébb lép, és alaposan végigmér, miközben pajzán mosolyra húzza a száját.

– Téged bárki szívesen megnézne kétszer. Vagy háromszor is.

Felnyúlok, és megcirógatom az arcát.

– A rocksztárok nem az én típusaim, de köszönöm az ajánlatot.

– Na jó – mondja Jules nevetve. – Már túl vagy azon a ponton, hogy beengedjenek egy nyilvános helyre anélkül, hogy ne keltenél feltűnést.

Rápillantok, majd elmosolyodom, mert még így, spiccesen is tudom, hogy igaza van.

– Miért, talán attól félsz, hogy táncra perdülök az asztal tetején? – kérdezem.

– Már megint?

Két évvel ezelőtt történt hasonló egy cowboy bárban, ahová én rángattam el őket, mert láttam róla egy hirdetést, és úgy éreztem, jó móka lenne. Körülbelül három perccel később, még mielőtt kiittuk volna az italunkat, olyan dalt kezdtek játszani, ami a végszó volt a törzsvendégeknek arra, hogy itt az ideje táncolni a bárpulton.

Azt megelőzően még sohasem csináltam ilyet, de mindig is szerettem volna kipróbálni, így mielőtt Jules vagy Harper megpróbálhatott volna megállítani, belekapaszkodtam valakinek a vállába, miközben két vadidegen férfi segített felállnom a pultra.

Az élet túl rövid ahhoz, hogy olyan férfakkal randizz, akik nem képesek fenntartani az érdeklődésedet, de ahhoz is, hogy ne próbáld ki, milyen táncolni a bárpulton, ha alkalmad nyílik rá.

– Igen, pontosan – mondja, és feláll.

– Rendben van – felelem, és én is felállnék, de közben elfog a szédülés, és felnevetek.

– Mi is hamarosan indulunk – közli Stella ásítva, miközben odasimul férje mellkasához. – De előtte még cseréljünk számot! Találkozzunk, ha legközelebb a városban jársz!

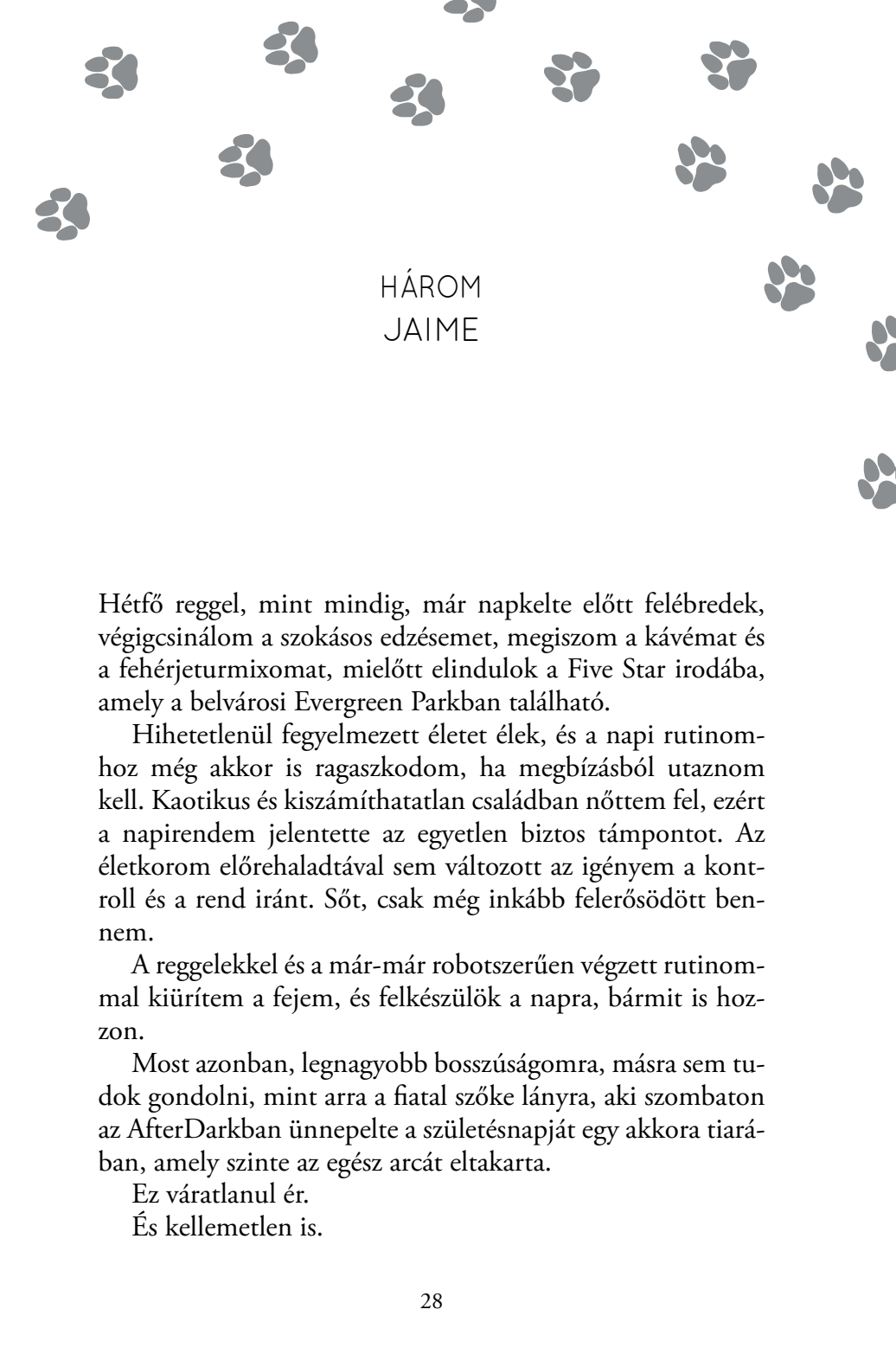
Bólintok, majd számot cserélünk Stellával, és megígérem neki, hogy a turném végén felhívom. Aztán lesétálok a lépcsőn, és kilépek a VIP-részlegből.

– Viszlát, nagyfiú! – búcsúzom, miközben magas sarkúmban egyensúlyozok előtte, és megsimogatom a mellkasát. – Tudod, sokkal dögösebb lennél, ha egy kicsit mosolyognál.

Feltartom a mutató- és a hüvelykujjamat, majd összezárom őket, hogy csak egy kis rés maradjon közöttük.

– Ne légy olyan mogorva!

– Megjegyeztem – mondja, és bár próbálja leplezni, látom, hogy halvány mosoly bujkál a szája körül. – Értj haza épségben, hercegnő!

The page is decorated with numerous grey paw prints of varying sizes scattered across the background.

HÁROM JAIME

Hétfő reggel, mint mindig, már napkelte előtt felébredek, végigcsinálom a szokásos edzésemet, megiszom a kávémat és a fehérjeturmixomat, mielőtt elindulok a Five Star irodába, amely a belvárosi Evergreen Parkban található.

Hihetetlenül fegyelmezett életet élek, és a napi rutinomhoz még akkor is ragaszkodom, ha megbízásból utaznom kell. Kaotikus és kiszámíthatatlan családban nőttem fel, ezért a napirendem jelentette az egyetlen biztos támpontot. Az életkorom előrehaladtával sem változott az igényem a kontroll és a rend iránt. Sőt, csak még inkább felerősödött bennem.

A reggelekkel és a már-már robotszerűen végzett rutinommal kiürítem a fejem, és felkészülök a napra, bármit is hozzon.

Most azonban, legnagyobb bosszúságomra, másra sem tudok gondolni, mint arra a fiatal szőke lányra, aki szombaton az AfterDarkban ünnepelte a születésnapját egy akkora tiarában, amely szinte az egész arcát eltakarta.

Ez váratlanul ér.

És kellemetlen is.

Mégis, egyedül körülötte forognak a gondolataim.

Mindössze két nap telt el azóta, és máris beköltözött a fejembe ez a vadidegen teremtés. Azzal, ahogyan odajött hozzám, pimaszul és magabiztosan, mintha semmi sem érdekelné ezen a világon. Ahogy nem hátrált meg, sőt, diadalmasan mosolygott, amikor Stella megerősítette, hogy ő nem csak egy alkalmi rajongó.

Ahogy hátrapillantott, miközben felfelé lépdelt a lépcsőn, és hatalmas kék szeme csak úgy ragyogott, és rám kacsintott, és integetett az ujjait mozgatva, és végül megcirógatta a mellkasomat, és *nagyfiúnak* nevezett, amikor távozott.

És ami a legrosszabb, ahogyan én bámultam, amikor távolodott tőlem abban a szűk és rövid, rágógumi-rózsaszínű ruhában, majd eltűnt a szemem elől, és abban a pillanatban megbántam, hogy nem kértem el a telefonszámát.

Ha mindent egybevetve mégsem leszek képes kiverni a fejből, megkeresem a közösségi oldalon, és megpróbálom felvenni vele a kapcsolatot. Annak ellenére, hogy ismeri Stelát és a fiúkat, nem fogok adni nekik semmiféle okot arra, hogy hecceljenek emiatt, és halálom napjáig ugrassanak ezzel.

Ugyanakkor remélem, erre nem is lesz szükség, mert még ma megkapom az új megbízatásom részleteit. Pontosan erre van most szükségem, valamire, ami eltereli a figyelmemet a hercegnőről.

Négy hónappal ezelőtt a korábbi főnököm és mentorom, Hank eladta a negyven évvel korábban alapított magáncégét egy nagyobb biztonsági vállalkozás tulajdonosának. A munkámat érintően semmi sem változott, eltekintve attól, hogy most már nem Hanknek kellett jelentést tennem. Majdnem nyolc éve már, hogy ugyanolyan feladatokat látok el: korábban az Atlas Oaks biztonsági vezetőjeként dolgoztam, és a cég tulajdonosváltása nem hozott változást ezen a téren.

A zenekar tagjai azonban mostanában a következő albumon dolgoznak, ezért háttérbe vonulnak, úgyhogy most áthelyeztek egy új ideiglenes pozícióba. Nem ez az első alka-

lom, hogy sor kerül ilyesmire. A korábbi átszervezések során védhettem szenátorokat és magas rangú személyeket, ami komolyabb kockázattal járt, de ahhoz is hozzájárult, hogy mindig formában maradjak. Hank mindig gondoskodott arról, hogy valamilyen érdekes feladatot kapjak, amikor üresjárat állt be, és én hálás voltam ezért. De most, hogy eladta a céget, fogalmam sincs, ki mellé fognak beosztani.

Hank akkor vett a szárnyai alá, amikor még csak tizen-nyolc éves voltam, és akkor ballagtam a középiskolából. Aztán segített megszerezni a munkakörhöz szükséges képesítéseket, sőt, személyesen közreműködött a kiképzésemben. Azóta a mentorom és a legközelebbi barátom egy személyben; bár most már nem neki dolgozom, még mindig legalább hetente egyszer beszélünk.

Belépve a Five Star épületébe, biccentek Donna, az első számú asszisztensünk felé, majd a vállamra vetem a táskámat, és továbbindulok.

– Szia, Jaime! Greg szeretné, ha beugranál az irodájába, miután elintézted a dolgaidat – mondja mosolyogva.

– Rendben – válaszolom, és rögtön el is indulok abba az irányba. Megfeszítem az állkapcsomat, és mély lélegzetet veszek, hogy kitisztítsam a fejem.

Sajnos Greg, a Five Star új tulajdonosa és én nem jövünk ki jól egymással, ami ugyancsak megnehezíti az életemet. De harmincöt évesen ebben a munkakörben már csak három évem van hátra a nyugdíjig, és akkor visszavonulhatok, és békés, csendes és magányos életet élhetek a kis faházamban, amelyet Pennsylvania egy eldugott részén vásároltam.

Amikor még Hank volt a tulajdonos, gondoskodott arról, hogy minden testőrének lehetősége legyen korán nyugdíjba vonulni, miután húsz évet ledolgozott a cégnél, mégpedig teljes juttatási csomaggal és nyugdíjjal, ami azt a célt szolgálta, hogy garantálja a cég iránti lojalitást, valamint azt is, hogy a Five Star valamennyi alkalmazottja kiváló fizikai állapotban legyen. Nem szerette volna, hogy bárkinek is olyan munkát

kelljen végeznie, amelyet a testi egészsége nem bír, csak azért, hogy biztosítsa a megélhetését.

Már csak három év, emlékeztetem magam, miközben kinyitom Greg irodájának ajtaját, anélkül, hogy bekopogtattam volna. Az utóbbi két évben, mióta eladták a céget, elkezdtem a visszaszámlálást. Már csak öt évig kell kibírnom itt, és aztán nyugdíjba mehetek. Még négy év, és nyugdíjas lehetek.

Most már csak három év van hátra.

– Szia, Wilde, hogy vagy? – kérdezi Greg széles műmosollyal, és int, hogy foglaljak helyet az íróasztala előtti széken.

– Nem panaszkodhatok – felelem, és megdörzsölöm a nyakamat. – És ön hogy van?

Sohasem voltam jó az efféle udvariassági bájcsevejben, mindig is kényelmetlenül és kellemetlenül éreztem magam közben. Mesterkélt, haszontalan és időpazarlás is, Greg azonban imádja, és a következő öt perc azzal telik el, hogy eldicsekszik nekem a nemrég vásárolt hajójával és a golfban elért eredményeivel.

– Úgy hallom, minden simán ment a klubban az Atlas Oaksszal. Van valami jelentenivalód ezzel kapcsolatban? – kérdezi, és végre áttér a szakmai kérdésekre.

Azt is utálom, hogy elvárja, hogy minden mozdulatomról részletes beszámolókat tartsak neki, miközben nem tettem mást, mint hogy öt órán át ácsorogtam a VIP-bejárat előtt, és ügyeltem arra, hogy senki ne zavarja a zenekar tagjait. Hanket sohasem érdekelték az efféle apróságok, amennyiben problémamentesen elvégeztem a munkámat: szabad kezet kaptam, mindent úgy csinálhattam, ahogy csak akartam, anélkül, hogy jelentéseket kellett volna írnom.

– Nem történt semmi szokatlan. A klub megértőnek és rugalmasnak bizonyult, a zenekar tagjai pedig elég visszafogottan viselkedtek.

– Örülök, hogy ezt hallom. Biztosra akarok menni, hogy ismét minket fognak megkeresni, amikor a következő turnéjukra indulnak, érted?

Kényszeredetten mosolyogva bólintok, ő pedig nevetve int nekem.

– De te most a megbízatásod miatt vagy itt, igaz?

– Igen, uram – felelem.

Újabb idegesítő nevetést hallat, aminek hallatára ösztönösen összeszorítom a fogaimat, majd bólint, elővesz egy mapát, és összecsukva leteszi maga elé.

– Szóval ez a megbízatásod rövid távú, addig szól, amíg az Atlas Oaks újabb turnéra nem indul – mondja a főnököm.

– Tökéletes – mondom, hátradőlök, és összefonom a karomat a mellkasomon. – Miről van szó? Egy szenátort kell kísérgetnem? Valami titkos megbízatás? Egy magas rangú személy őrzése?

A rövid távú megbízások régebben a kedvenceim közé tartoztak. Hanknek olyan sok összeköttetése volt, hogy mindig akadt valaki, aki épp testőrt keresett egy naptól néhány hónapig terjedő időtartamra.

Sajnos, azóta, hogy Greg átvette a cég vezetését, csak olyan kliensekkel találkozom, akiknek túl sok pénzük és hatalmas önbizalmuk van, és csakis azért alkalmaznak testőrt, hogy különleges személynek érezzék magukat. Nincs elviselhetlenebb dolog ezen a világon, mint követni egy önimádó pénzeszsákot, aki elvárja, hogy minden ébren töltött pillanatban a seggét nyaljam. Halálosan unom, hogy egy vezérigazgató gazdag feleségét kísérgessem, miközben ő hosszú órákon át vásárol, csinosítja magát, vagy szalonokba jár.

Amikor Greg kurtán elneveti magát, az arckifejezése szinte bocsánatkérővé válik, és ebből rögtön tudom, hogy nem fogok örülni ennek az újabb megbízatásnak.

– Nem egészen – mondja. – Nézd, pontosan tudom, hogy most valami veszélyes és izgalmas munkában reménykedtél, de most ez van.

Ezt hallva már közel sem vagyok annyira optimista, mint reggel, amikor felébredtem. Pedig akkor sem voltam igazán derűlátó.

– A piacból élünk, úgyhogy mindig oda megyünk, ahol pénzt szimatolunk, és nem elsősorban az izgalmat keressük. Ráadásul az ilyen típusú munkák nem hoznak annyi bevételt, mint azok, amelyeket eddig vállaltál.

Ez a másik dolog, amit képtelen vagyok elviselni Gregben. Túlságosan is a pénzre koncentrál, ahelyett, hogy az emberek biztonságát tartaná szem előtt.

– Ez a szerződés rendkívül fontos a cég számára, és te vagy az egyetlen, akinek megvan az összes államban érvényes és szükséges képesítése hozzá.

Ráncolom a homlokomat, próbálva kitalálni, mire gondolhat.

– Belementek, hogy próbaképpen most az egyszer együttműködnek velünk. Ha ez a kezdeti időszak jól alakul, akkor hosszabb távú megállapodást kötünk majd velük, ami azt jelenti, hogy az elkövetkező öt évben minden rendezvényüket mi fogjuk biztosítani.

Greg eddigi örömteli és gondtalan arckifejezése hirtelen megváltozik. Előrehajol, karját az asztalra fekteti, és rám mered.

– Azt akarom mondani, nagyon fontos nekünk, hogy ez a próbaidő jól alakuljon. Tudom, hogy nyugdíjba készülsz, szóval nagy kár lenne, ha elveszítenénk ezt a munkát, és emiatt akár több emberünket is el kellene bocsátanunk.

Egyértelműen fenyegető a hangneme. Mintha egy fűlsike-títő lövés dördült volna el.

Ha nem teljesíted jól ezt a megbízást, akkor minden idődd semmissé válik, amit befektettél ebbe a cégbe, és mindent elveszítesz, amiért eddig dolgoztál.

– Természetesen, uram. Bármire is van szükség, megteszem – ígérem rábólintva. – A megfelelő embert választotta ki erre a feladatra.

Hirtelen megváltozik eddigi komor arckifejezése, és újra mosolyra húzza a száját.

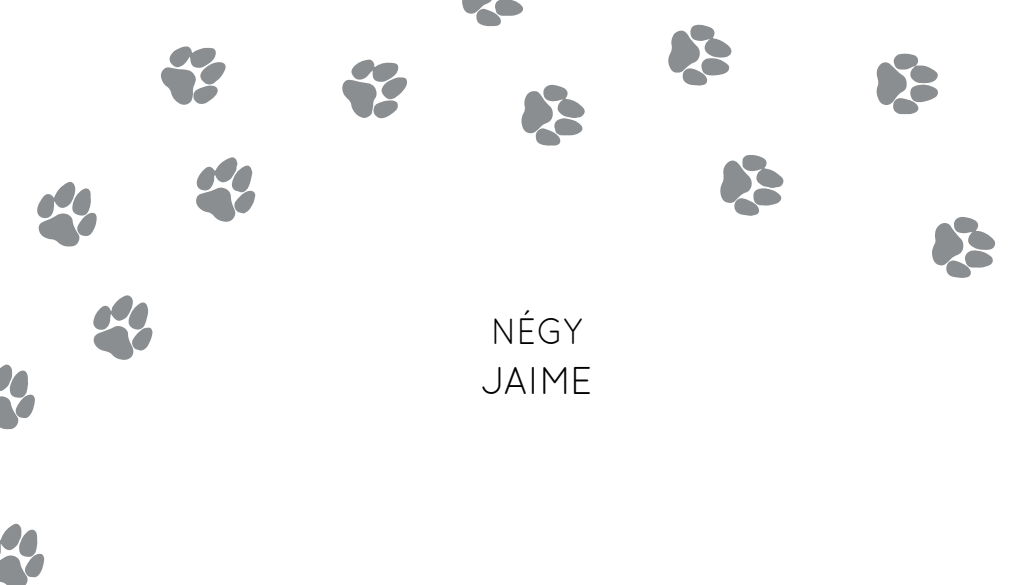
– Örülök, hogy ezt hallom. Ez egy három hónapra szóló szerződés, és létkérdés számunkra, hogy jól teljesítsünk. Az ügyfélnek összeköttetései vannak az elnökkel, Jaime. Elnökök, vezérigazgatók és hírességek, ebben a körben forgolódhatunk. Ha ezt a melót jól megcsináljuk, akkor biztosított egy időre a Five Star jövője. Szükségünk van erre a megbízóra.

Kihúzó magam, összpontosítani próbálok, hogy megszabaduljak a bennem kavargó, mindent átható félelemtől, és visszazökkenjek a jelenbe.

– Mégis miről van szó? Miféle cég az, amelyik ennyire befolyásos, miközben nincsen saját biztonsági szolgálata?

Ő erre széles mosollyal reagál, amiből tudom, hogy nem fogok örülni a válaszának.

– A Miss Americana Szépségverseny szervezője.

A collection of grey paw prints of various sizes scattered across the top and left sides of the page.

NÉGY JAIME

Fel kellett volna hívnom Hanket.

Ezen morfondírozok néhány órával később, miközben már Greg társaságában üldögélek egy tárgyalóban. Velünk szemben egy idősebb nő foglal helyet, olyan imponáló testtartással, amelyet még soha életemben nem láttam, emellett kifinomult, gyakorlott mosollyal néz ránk.

Igen, fel kellett volna hívnom Hanket, és megkérdeznem, hogyan kezeljem ezt az idétlen helyzetet. De ha ezt tettem volna, akkor stresszelni kezdett volna egy olyan vállalkozás miatt, amit éppen azért adott el, hogy kisebb legyen rajta a nyomás, ezért úgy döntöttem, hogy mégsem hívom fel.

Regina Miller, az idősebb szőke hölgy, tetőtől talpig végigmért, amikor beléptem, majd gúnyos mosolyra húzta a száját, nyilván, mert nem nyűgöztem le.

– Nagyon izgatottak vagyunk, hogy önnel dolgozhatunk – mondja Greg, miután a végére értünk az alapvető udvariassági formalitásoknak, kölcsönösen bemutatkoztunk egymásnak, megkérdeztük, milyen volt az út, és minden más kötelező baromságot.

– Nos, örülünk, hogy ilyen rövid időn belül befértünk az előjegyzési naptárába – válaszolja kedvesen, halvány mosolyra húzva a száját.

– Bármikor. Tudom, hogy már beszélgettünk erről valamennyit, mielőtt leegyeztettük ezt az időpontot, de megtenné, hogy tájékoztatja Jaime-t a feladatáról?

– Természetesen. Tudja, a Miss Americana Szépségverseny minden nyertese három hónapos turnéra indul, hogy támogassa azt a platformot, amelyet regnálása alatt támogatni kíván. Általában olyan témákról van szó, mint az egészséges táplálkozás, a művészetek vagy az állatvédelem. Idén a *győztes*...

Ezt a szót keserűen ejti ki, mintha képtelen lenne elfogadni a személyét, és cseppet sem örülne neki.

– Az idei győztes úgy döntött, hogy nők által működtetett vállalkozásokat akar népszerűsíteni.

– Nagyon jó döntés! – mondom.

Kifújja a levegőt, olyan hang kíséretében, amit nevetésként is lehetne értelmezni, de nem mosolyog.

– Igen, ez egyszerűen... csodálatos. Mint már mondtam, turnézni fog az Egyesült Államok kontinentális részének minden egyes államában, ahol találkozik az ottani Miss Americana-versenyzővel, és minden alkalommal felkeres nők által vezetett vállalkozásokat.

– Érdekes megoldás. Hatékony módja lehet a kisvállalkozások népszerűsítésének, és tökéletesen illik egy olyan profilú szervezethez, mint az önöké – mondom.

Erre egy feszültségről árulkodó mosollyal reagál, amivel azt sugallja, hogy csak akkor szólaljak meg, ha hozzám beszélnék, majd egyetértést színelve bólint, és folytatja a mondanóját.

– Igen, nos... Az idei nyertes nem kis meglepetést okozott.

– Ezt hogy érti? – kérdezem, karomat összefonom a mellkasom előtt, és hátradőlök, hátha így jobban látom a teljes képet.

– Nos, ez volt az első szépségverseny, amit megnyert – feleli Regina. – Gondolom, nem sokat tud a szépségversenyek világáról, de ez példátlan eset. Ilyen még sohasem történt. Az indulók egész életüket annak szentelik, hogy a Miss Americana színpadán versenyezzenek, és egyik versenyről a másikra győzzenek, s így felkészüljenek életük legnagyobb pillanatára.

A hangnemét leereszkedőnek érzem, amivel egyértelműen értésemre adja, mennyire nem kedveli az idei győztest. Ezt furcsállom, elvégre ő a verseny szervezője.

– Nagyon speciális az imázsunk és a márkanévünk, és elvárjuk, hogy minden versenyzőnk tartsa magát az irányelveinkhez, különösképpen a regnáló királynőink. Sajnos Miss Bordeaux ez idáig nem ezt tette, és abban reménykedem, hogy ön és a cége tudnak segíteni nekünk ebben, miközben biztosítják a védelmét.

– Ezt nem igazán értem – mondom kitérően, bár valójában nagyon is felfogtam, csak éppen cseppet sem tetszik.

Hirtelen a kedvesség minden jele eltűnik az arcáról, amikor közelebb hajol hozzám.

– Azt akarom mondani, hogy az ön feladata ebben az esetben nem feltétlenül az, hogy megvédje, hanem inkább, hogy kordában tartsa.

– Micsoda?

– Elsősorban azért bíztam meg a Five Start ezzel a munkával, hogy segítsenek megőrizni a Miss Americana Szépségverseny imázsát.

Összeráncolom a homlokomat.

– Nem az ő biztonsága a prioritása?

Úgy legyint erre, mintha ez a szempont lényegtelen lenne, majd hátradől, és a gyűlölet szikrája kihunyini látszik a szemében.

– Persze, természetesen nem szeretnénk, hogy Miss Americanának bármi baja essen – mondja végül.

Nem kerüli el a figyelmemet, hogy nem hajlandó a lányt a nevéen nevezni, és mindig csak a titulussával utal rá.

Mosoly bujkál a szája körül.

– Bár lehet, hogy jól jöhet egy mártírszituációt sugalló sajtóhír, nemde?

Elmosolyodik, és úgy néz rám, mintha tőlem is mosolyt és egyetértést várna, de én ehelyett megdöbbenéssel és felháborodással figyelem, milyen furcsa fordulatot vett ez a beszélgetés.

– Persze, csak vicceltem – teszi hozzá, amikor észreveszi, hogy nem értek egyet.

– Persze – felelem, és most már új szemmel figyelem Reginát.

Első pillantásra egy csinos, idősebb hölgynek láttam, akiről nyilvánvaló, hogy sokat foglalkozik magával, de ha alaposabban szemügyre veszem, már átüt a felszínen a lelke rúttsága. Ez pedig szöges ellentéte a külsejének: kapzsiságról és irigységről árulkodik, sőt, valószínűleg a többi öt főbűnhöz is köze van.

Lehervad a mosoly az arcáról, amikor előrehajol, és kezét az asztalra teszi.

– Olyasvalakit keresünk, aki elkíséri a turnéra, gondoskodik róla, hogy biztonságban eljusson egyik helyről a másikra, de kordában is tartja.

Felegyenesedek ültő helyemben, és megrázom a fejem.

– Nem.

– Nem?

– Nem. Én nem vállalom bébiszitterkedést. Testőr vagyok. Az a feladatom, hogy megvédjem a személyt, akinek a biztonságáért felelek, nem pedig az, hogy megakadályozzam, hogy bajt keverjen, mint valami elkényeztetett kölyök.

Greg felé fordulok, arckifejezése ingerültségről és frusztrációról árulkodik.

– Bocsásson meg neki, Ms. Miller! Nincs hozzászokva, hogy a megbízónkkal tárgyaljon.

Ismét felém fordul, és a néhány pillanattal ezelőtti udvariasságának már nyomát sem mutatja.

– Mr. Wilde mindent meg fog tenni, hogy teljesítse a feladatait, amint erről korábban megállapodtunk.

Megfeszítem az állkapcsomat, és ha vonakodva is, de bólintok, miután eszembe jut, mi minden forog kockán.

Tehát három hónapon keresztül követnem kell egy szófogatlan fruskát, és pórázon tartani, miközben mosolyog, és integet, különben elveszítem az állásomat. Ez pedig nem más, mint a képességeim és az időm fecsérése.

– Ennél többről van szó, Jaime, ne aggódj! – kezdi Greg. – Van itt valami, ami neked való. Ez nem csak bébiszitterkedésről szól. Tudod, neki komoly rajongótábora van.

Felhúzom a szemöldökömet, várva, hogy folytassa. Nézegeti az előtte heverő papírokat, és addig lapozgatja, amíg meg nem találja, amit keres.

– Nekem ebből úgy tűnik, azért nyerte meg a versenyt, mert felfutott a közösségi oldalakon. És a sikereit újra és újra megismételte. Kiepítette a rajongói táborát, és néhányan közülük... meglehetősen szenvedélyesek. Nem egyszerűen csak egy átlagos szépségkirálynőt kell kísérgetned, ami dögunalmas lenne. Az elmúlt hónapban három feljelentés is érkezett a rendőrségre a neki küldött üzenetek miatt.

– Miféle üzenetek miatt? – kérdezem, és felegyenesedek.

– Egy halálos fenyegetésről. Két rajongója pedig fotókat küldözget róla – olvassa fel Greg az információkat a papírról. – És a múlt héten az egyik próba ideje alatt valaki megpróbált betörni a rendezvény helyszínére csak azért, hogy találkozhasson vele.

– A francba!

Ezek olyasfajta helyzetek, amikkel az Atlas Oaks is szembesülni szokott, és amiről Willa Stone rendszeresen küld jelentéseket. Ennyire népszerű ez a szépségkirálynő?

– Most már érdekel a dolog?

Sóhajtok, majd kelletlenül bólintok.

Greg Reginára pillant, és elmosolyodik, amire ő bólintással reagál.

– Tökéletes. Akkor találkozunk két óra múlva a Miss Americana irodájában, hogy megbeszéljük a továbbiakat.